

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

The Effects of Using Local Content to Improve EFL Students' Speaking Skills

นภาพไล์ ตาสาโรจน์¹

Napalai Tasarod¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น และ 2) สำนวจความพึงพอใจต่อการใช้เนื้อหาท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เป็นรายวิชาเอกเลือก จำนวน 45 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น 2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูด และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีชนิดกลุ่มไม่อิสระกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวหลังเรียนโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูดหลังเรียนเท่ากับ 12.66 ($\bar{X} = 12.66$, S.D. = 3.21) และค่าเฉลี่ยของคะแนนพูดก่อนเรียน 10.37 ($\bar{X} = 10.37$, S.D. = 2.54) จากผลลัพธ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า การใช้เนื้อหาท้องถิ่นสอดแทรกในกระบวนการเรียนรู้ สามารถพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้

2. นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีความพึงพอใจต่อการใช้เนื้อหาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเฉลี่ยเป็น 4.55 ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.12) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการนำเอาเนื้อหาสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว อาหาร เทศกาล ประเพณีในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่น่าสนใจอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเฉลี่ยเป็น 4.79 ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.41) กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้ผ่านการใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจถึงวัฒนธรรมของพื้นที่จังหวัดสกลนคร และการใช้เนื้อหาท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการสร้างความตระหนักถึงคุณค่าและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

¹อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, Instructor, Faculty of Humanities and Social Sciences, Sakon Nakhon Rajabhat University

*ผู้ติดต่อ, อีเมล: นภาพไล์ ตาสาโรจน์, napalai@snru.ac.th

วันที่รับบทความ (Received) 11 กันยายน 2567 วันที่แก้ไขบทความ (Revised) 30 ตุลาคม 2567 วันที่ตอบรับบทความ (Accepted) 1 พฤศจิกายน 2567

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to compare the speaking skills of students learning English as a foreign language (EFL) before and after implementing a learning management incorporating local content, and 2) to investigate students' satisfaction with the integration of local content. The research sample, selected through purposive sampling, consisted of 45 students pursuing a Bachelor of Arts Program, with a major in English under the Faculty of Humanities and Social Sciences, Sakon Nakhon Rajabhat University. These students were enrolled in the elective course, English for Tourism during the first semester of the 2023 academic year. The research instruments were 1) lesson plans using local content, 2) a speaking skills test, and 3) a satisfaction questionnaire. Statistics for data analysis were mean, standard deviation, and t-test for Dependent samples.

The findings revealed that:

1. The speaking skills of EFL students in delivering tourist information using local content after the intervention were higher than those before the intervention at the 0.01 level of significance. The mean post-intervention speaking score was 12.66 ($\bar{x} = 12.66$, S.D. = 3.21), compared to a pre-intervention mean score was 10.37 ($\bar{x} = 10.37$, S.D. = 2.54). These results indicated that integrating local content into the learning process enhanced students' English-speaking skills for providing tourism information.

2. The EFL students expressed the highest level of satisfaction with the use of local content for developing speaking skills in providing tourism information, with an overall average of 4.55 ($\bar{x} = 4.55$, S.D. = 0.12). When specific aspects were considered, the sample demonstrated the highest level of satisfaction with the use of local content related to tourist attractions, tourism activities, food, festivals, and local traditions, with an average of 4.79 ($\bar{x} = 4.79$, S.D. = 0.41). In conclusion, local content played a crucial role in helping learners gain a better understanding of the culture of Sakon Nakhon province and significantly contributed to raising awareness of the value and uniqueness of the local community's culture.

Keywords: Learning Management Using Local Content, English Speaking Skills

ภูมิหลัง

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กำหนดมาตรการหรือโครงการในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับการศึกษา เพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย ดังนั้น เพื่อเป็นการยกระดับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้ดีขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม เป็นไปตามนโยบายการเสริมสร้างความรู้ความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษของไทยตามมติคณะรัฐมนตรี จึงได้กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษากำหนดนโยบายและเป้าหมายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษใน

สถาบันอุดมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีความพร้อมทั้งทางด้านวิชาการ วิชาชีพ และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้งานได้ อีกทั้งพิจารณาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จัดสภาพแวดล้อมทั้งในห้องเรียนของรายวิชาต่าง ๆ และนอกห้องเรียนที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนจัดให้มีสื่อการเรียนรู้ที่นิสิตนักศึกษาสามารถเข้าถึงได้โดยอาจเป็นรูปแบบเอกสารหรือสื่อการเรียนรู้ออนไลน์ เพื่อเปิดโอกาสและสร้างแรงจูงใจให้นิสิตนักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง (กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2567) ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่ง

ในการสื่อสารระหว่างนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก การมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีช่วยให้ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวสามารถให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มความพึงพอใจและความสะดวกสบายให้กับนักท่องเที่ยว การสื่อสาร ที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายช่วยลดความเข้าใจผิดและความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้น การใช้ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญในการสร้างและแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการจัดทำคู่มือท่องเที่ยว แผนที่ หรือข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ดังนั้น การส่งเสริมการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษในวงการท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นไม่เพียงแต่จะช่วยเพิ่มศักยภาพในการให้บริการและดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ แต่ยังเป็นการยกระดับมาตรฐานของการท่องเที่ยวไทยให้ก้าวสู่เวทีโลกอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับ แจ่มจันทร์ บุญญะพรณ์ (2565) ที่ได้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารและเป็นภาษาที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 เพราะทุกคนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในการเดินทางท่องเที่ยวและพักผ่อนในต่างประเทศ และภาษาอังกฤษช่วยให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยวจัดการและรับมือกับสถานการณ์ที่ได้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ

ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นหนึ่งในรายวิชา กลุ่มภาษาอังกฤษเฉพาะด้าน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษในบริบทและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ในกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความหลากหลายที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน อาทิ การจัดสภาพแวดล้อมให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ดำเนินการสอนในครั้งนั้น อีกทั้ง ผู้สอนดำเนินการสอน ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ซึ่งตั้งอยู่ในแอ่งสกลนคร ที่ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์และหลากหลายทางภาษาถิ่น ประเพณีและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ดังที่ผู้สอนได้กล่าวมานั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนที่มีการบูรณาการกับท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของท่านท้องถิ่นของตนเอง และในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ก็ได้พัฒนารายวิชาให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และนโยบายของมหาวิทยาลัย โดยได้กำหนดหัวข้อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวทั้งระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับโลก โดยในกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนได้นำ

ข้อมูลท้องถิ่นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเพื่อเข้าใจชุมชนท้องถิ่นที่นักศึกษาอาศัยอยู่เพื่อสร้างความตระหนักรู้ชุมชนและเห็นคุณค่าของชุมชนท้องถิ่นของตนเอง เพื่อสามารถให้ข้อมูลกับเพื่อนที่มาจากต่างวัฒนธรรมได้ ดวงจันทร์ แก้วกพาน และคณะ (2565) ได้กล่าวว่า การบูรณาการเรียนการสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชนหรือภูมิปัญญาในท้องถิ่น ช่วยถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาจากรุ่นสู่รุ่น อีกทั้งยังเชื่อมโยงภูมิปัญญากับการเรียนการสอนที่สามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้อให้กับผู้เรียนในชุมชนในการนำแหล่งเรียนรู้ใกล้ตัว เช่น ชุมชนท้องถิ่น และช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการทำผ้าทอแล้วนั้นยังสามารถอธิบายด้วยความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิทยาศาสตร์ได้ด้วย ดังที่ผู้วิจัยได้นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนและการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นในการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นบูรณาการกับการเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ต่อไป ทั้งนี้ จากการดำเนินการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ตามคำอธิบายรายวิชา ซึ่งจัดอยู่ในหมวดรายวิชาเอกเลือก (หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ฉบับปรับปรุง ปี พ.ศ. 2559) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวระดับสากลเท่านั้น

ในการศึกษาปัญหาด้านการสื่อสารของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นรายวิชาเลือกในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร พบว่า มีกลุ่มนักศึกษาจำนวนน้อยที่สามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทของการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนักศึกษาในกลุ่มนี้สามารถเลือกใช้โครงสร้างประโยคได้ถูกต้อง มีการใช้คำศัพท์ที่หลากหลายและสอดคล้องกับบริบทการสนทนา อีกทั้งยังมีความเข้าใจในเนื้อหาที่สื่อสาร และสามารถโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลางถึงต่ำ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงข้อจำกัดด้านความรู้คำศัพท์และความสามารถในการใช้คำศัพท์เหล่านั้นในประโยคอย่างถูกต้อง จากการพูดคุย

กับนักศึกษา พบว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การสื่อสารยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร คือ นักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่จำกัดและไม่สามารถนำคำศัพท์เหล่านั้นไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการสร้างประโยค นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษาและผู้สอนเลือกใช้ตำราที่ผลิตจากต่างประเทศหรือภายในประเทศ ซึ่งมักเน้นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวในภูมิภาคอื่นมากกว่าการเรียนรู้ผ่านบริบทท้องถิ่นที่นักศึกษาคุ้นเคย เช่น สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดสกลนคร ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับบริบทของตนเองได้อย่างเต็มที่

จากความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยนำเนื้อหาท้องถิ่นมาออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ เช่น เทศกาลท้องถิ่น อาหารพื้นเมือง สินค้าท้องถิ่น และแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น ซึ่งการนำเนื้อหาท้องถิ่นมาจัดการเรียนการสอนเป็นวิธีการเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมของผู้เรียน เนื้อหาที่คุ้นเคยและเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจได้ดีกว่าเนื้อหาที่ห่างไกลตัวผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยเพิ่มความรู้ในภูมิปัญญาและเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ตลอดจนช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะการพูดนำเสนอ ซึ่งเป็นทักษะสำคัญสำหรับการใช้งานในอนาคต การให้ผู้เรียนได้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวท้องถิ่นที่ตนเองรู้จักดีช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและยังเพิ่มพูนความตระหนักรู้ถึงคุณค่าของวัฒนธรรมและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น ผู้วิจัยได้นำแนวทาง การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น มาบูรณาการในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะ

ภาษาและการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกิจกรรมการเรียนรู้ เน้นที่การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวท้องถิ่นที่คุ้นเคย การใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยสร้างบริบทที่เป็นจริงในห้องเรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและความมั่นใจในการฝึกทักษะการพูดมากขึ้น การบูรณาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น ยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะภาษาผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การนำเสนอ การแสดงบทบาทสมมติ และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้ ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการสื่อสารอย่างเต็มที่ พร้อมทั้งได้พัฒนาความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนของตนเองและเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่หลากหลายวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าและรักในท้องถิ่นของตนเอง ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยใช้การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้เนื้อหาท้องถิ่น โดยเก็บข้อมูลจากการทดสอบนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จัดกิจกรรมซึ่งออกแบบจากเนื้อหาท้องถิ่นในจังหวัดสกลนคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น
2. เพื่อสำรวจความพึงพอใจต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นในการพัฒนาทักษะการพูด

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้

การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น และสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นในการพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวและความตระหนักรู้ทางวัฒนธรรม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่เลือกลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นรายวิชาเอกเลือก ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่เลือกลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นรายวิชาเอกเลือก ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 45 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ได้แก่

1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น จำนวน 4 แผน ประกอบด้วยหัวข้อ 1) Festivals 2) Local Food 3) Local Products 4) Tourist Attractions จากนั้นนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67–1.00

2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด จำนวน 4 ข้อ ซึ่งนำไปหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งแบบทดสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า 0.50 ซึ่งมีความเที่ยงตรงและสามารถใช้ได้

3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นในการพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว จำนวน 5 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระดับ 1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระดับ 0.70

วิธีรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วย นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เป็นรายวิชาเอกเลือก จำนวน 45 คน เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย

1.1 เตรียมแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น จำนวน 4 แผน

1.2 เตรียมแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด จำนวน 4 ข้อ

1.3 เตรียมแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.4 เตรียมแบบสอบถามความพึงพอใจ

2. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 ขอความยินยอมการเข้าร่วมให้ข้อมูลกับอาสาสมัคร เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์

2.2 นัดหมายกลุ่มตัวอย่าง เข้าร่วมทดสอบก่อนเรียน เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

2.3 ดำเนินการเก็บข้อมูลตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.4 นัดหมายกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมทดสอบหลังเรียน เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย

2.5 ขอความยินยอมกลุ่มตัวอย่างร่วมตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

2.6 ขอความยินยอมกลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการเก็บข้อมูล ผลการวิจัยไม่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น โดยใช้สถิติ t-test for Dependent samples

2. วิเคราะห์ความพึงพอใจโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์การแปลความหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น รายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าคะแนนความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูล

การท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	45	10.37	2.54	-15.142**	<.001
หลังเรียน	45	12.66	3.21		

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น จากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวชุดเดียวกัน ประกอบด้วยข้อสอบ จำนวน 4 ข้อ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน) จากผลการทดสอบส่งผลให้คะแนนหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูดก่อนเรียน 10.37 ($\bar{X} = 10.37$, S.D. = 2.54) จากค่าคะแนนการพูดแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นสามารถพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้ และค่าคะแนนความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น

หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นในการพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว รายละเอียดดังตาราง 2

ตาราง 2 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นในการพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.
1. การนำเอาเนื้อหาสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว อาหาร เทศกาล ประเพณีในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ	4.79	0.41
2. คุณรู้สึกว่าการใช้เนื้อหาท้องถิ่นมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของคุณในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.51
3. การใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้คุณมีความเข้าใจและตระหนักถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น	4.76	0.43
4. การจัดกิจกรรมโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้คุณสามารถนำเสนอข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ	4.21	0.64
5. การจัดกิจกรรมโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นมีประโยชน์ในอนาคตของคุณในการให้ข้อมูลกับเพื่อนชาวต่างประเทศได้	4.44	0.66
รวม	4.55	0.12

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีความพึงพอใจ ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเฉลี่ยเป็น 4.55 ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.12) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการนำเอาเนื้อหาสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว อาหาร เทศกาล ประเพณีในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ คิดเฉลี่ยเป็น 4.79 ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.41) การใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้คุณมีความเข้าใจและตระหนักถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น คิดเฉลี่ยเป็น 4.76 ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = 0.43) การใช้เนื้อหาท้องถิ่นมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของคุณในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว คิดเฉลี่ยเป็น 4.53

($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.51) การจัดกิจกรรมโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น มีประโยชน์ในขนาดของคุณในการให้ข้อมูลกับเพื่อนชาวต่างประเทศได้ คิดเฉลี่ยเป็น 4.44 ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.66) และการจัดกิจกรรมโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้คุณนำเสนอข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ คิดเฉลี่ยเป็น 4.21 ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.64) ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. ความสามารถในการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่น

ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลการท่องเที่ยว หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด พบว่า คะแนนความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูดหลังเรียน 12.66 ($\bar{X} = 12.66$, S.D. = 3.21) และค่าเฉลี่ยของคะแนนพูดก่อนเรียน 10.37 ($\bar{X} = 10.37$, S.D. = 2.54) จากค่าคะแนนการพูดแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นสามารถพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้ และค่าคะแนนความสามารถด้านการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ การเพิ่มขึ้นนี้ชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการใช้เนื้อหาท้องถิ่นในการพัฒนาทักษะการพูด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นสามารถส่งเสริมทักษะการพูดของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการนำเสนอเนื้อหาท้องถิ่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว วัฒนธรรม อาหาร และเทศกาลในท้องถิ่นทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้และฝึกฝนการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทที่มีความหมายและน่าสนใจ ซึ่งกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูด เช่น การนำเสนอข้อมูลในท้องถิ่น ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการอธิบายและนำเสนอข้อมูลสำคัญในท้องถิ่นเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งช่วยพัฒนาความสามารถในการอธิบายและถ่ายทอดข้อมูลได้อย่างมั่นใจ การจัดกิจกรรมบทบาท

สมมติที่จำลองสถานการณ์จริง ในการต้อนรับนักท่องเที่ยว หรือการแนะนำสถานที่ ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้ฟัง ทำให้เกิดความคุ้นเคยและเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมในท้องถิ่นช่วยเสริมทักษะการพูด อีกทั้งยังช่วยให้เข้าใจความหลากหลายของวัฒนธรรมมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Byram (1997) ที่ชี้ให้เห็นว่าการใช้บริบททางวัฒนธรรมท้องถิ่นในกระบวนการเรียนการสอนสามารถส่งเสริมการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การศึกษาของ Tomlinson (2012) ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยนี้ โดยพบว่า การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นการใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยเพิ่มความเข้าใจและการนำไปใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้กับประสบการณ์ในบริบทของตนเอง และเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริง ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับ ภัคกร อุบลน้อย และพีรพัฒน์ ยางกลาง (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำถิ่นสูงกว่าก่อนเรียน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทาริกา กางกำจัต (2560) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น เรื่อง วิถีชีวิตไทโส้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น เรื่อง วิถีชีวิตไทโส้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาท้องถิ่นในการพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว

จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.12) ทั้งนี้เนื่องมาจากการ

นำเอาเนื้อหาสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมท่องเที่ยว อาหาร เทศกาล ประเพณี ในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ การใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้เข้าใจและตระหนักรู้ถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น และกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการใช้นิทานท้องถิ่นว่ามีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว อีกทั้ง ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้สามารถนำเสนอข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ สอดคล้องกับ ชลธิชา พิมพ์ทอง (2566) พบว่า ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการบริบทท้องถิ่นเป็นฐาน Local Context Based Learning: LBL นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบเนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจถึงวัฒนธรรมของพื้นที่จังหวัดสกลนคร และการใช้เนื้อหาท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้ถึงคุณค่าและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในด้านการฝึกฝนการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนแสดงความเห็นว่าการเรียนรู้ผ่านเนื้อหาท้องถิ่นช่วยให้พวกเขามีความมั่นใจมากขึ้นในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ สุริยา ทองประดิษฐ์ และนิสกร จารุมณี (2561) ได้สำรวจความคิดเห็นของนักเรียนโดยใช้บทเรียนท้องถิ่นภาคใต้ตอบทเรียนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้บริบทท้องถิ่นภาคใต้ พบว่าความคิดเห็นของนักเรียนอยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนมีความเห็นด้วยมากที่สุด 3 เรื่อง ประกอบด้วย The Festivals, Southern Cuisine, and Local Occupation เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ในด้านการสอน นักเรียนเห็นด้วยอย่างมากที่สุดในการใช้กิจกรรมการสอนอ่าน โดยนักเรียนเห็นด้วยมากที่สุดในกิจกรรมการนำเข้าสู่บทเรียนที่เชื่อมโยงบทเรียนเข้ากับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน อีกทั้งยังเห็นด้วยกับกิจกรรมทำแบบฝึกหัดหลังกิจกรรม

ซึ่งช่วยฝึกฝนและพัฒนาทักษะการอ่านและยังเห็นด้วยกับวิธีการสอนคำศัพท์ที่มีความน่าสนใจ ในด้านเนื้อหา พบว่า ผู้เรียนเห็นด้วยอย่างมากที่สุด ซึ่งบทเรียนได้พัฒนาจากการสำรวจความต้องการของนักเรียน นอกจากนี้ บทเรียนได้ปรับภาษาให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนและมีรูปภาพประกอบและด้านกิจกรรมฝึกทักษะการอ่าน พบว่า นักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกคัดลอกเนื้อเรื่องจากหัวข้อ อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภักธร อุบลน้อย และพิรพัฒน์ ยางกลาง (2564) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าท้องถิ่นมีประโยชน์เนื่องจากได้ลงมือขายสินค้าประจำท้องถิ่นจริงและบทเรียนมีความสนุกสนานส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อบทเรียนและส่งผลต่อความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้นอกสถานที่มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากชั้นเรียนนอกมหาวิทยาลัย เพื่อกระตุ้นและสร้างความอยากเรียนรู้ อีกทั้งยังสามารถใช้สื่อจริงให้ผู้เรียนได้เห็นภาพ
2. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับบริบทการท่องเที่ยวและคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมในจังหวัดสกลนคร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อสำรวจความต้องการในประเด็นที่อยู่ในความสนใจของนักศึกษาและเหมาะสมกับรายวิชา และออกแบบบทเรียนให้สามารถพัฒนาทักษะภาษา โดยเฉพาะทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
2. ควรศึกษาและวิจัยวิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบที่เหมาะสมและพัฒนาทักษะภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. (2567). *ประกาศคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา เรื่อง นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2567*. กรุงเทพฯ: กระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม.
- แจ่มจันทร์ บุญโญปกรณ์. (2565). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยว เพื่อยกระดับการให้บริการการท่องเที่ยวบนชีวิตวิถีใหม่ด้วยแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือ. *วารสารศิลปศาสตร์ราชมงคล สุวรรณภูมิ*, 4(2), 402–412.
- ชลธิชา พิมพ์ทอง. (2566). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการบริบทท้องถิ่นเป็นฐาน Local Context Based Learning: LBL เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 8(1), 108–119.
- ดวงจันทร์ แก้วกพาน และคณะ. (2565). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิทยาศาสตร์โดยใช้บริบทชุมชนเป็นฐาน สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ ในอำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่. *วารสารสหวิทยาการเพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์*, 12(2), 1–18.
- ทาริกา กางก่าจัด. (2560). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น เรื่อง วิถีชีวิตไทโซ่ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 9(24), 59–69.
- ภัคกร อุบลน้อย และพีรพัฒน์ ยางกลาง. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *Journal of Education Studies*, 49(4), 1–13.
- สุวีรยา ทองประดิษฐ์ และนิสกร จารุมณี. (2561). การพัฒนาบทเรียนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เนื้อหาบริบทท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน และพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์*, 15(2), 77–96.
- Byram, M. (1997). *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Clevedon, UK: Multilingual Matters.
- Tomlinson, B. (2012). Materials development for language learning and teaching. *Language teaching*, 45(2), 143–179.